

L'hidra de dos caps

Si la justícia o les milícies paramilitars de Jean-Marie Le Pen no ho impedeixen, l'extrema dreta francesa tindrà dos partits amb el mateix nom. La divisió del Front National, el partit neofeixista més important d'Europa, pot tenir conseqüències imprevisibles.

ARXIU / EFE

Jean-Marie Le Pen, fundador i ànima del Front National. És un home fet a si mateix, orgullós i impulsiu, amb aires megalomaniacs que el poden dur als pitjors excessos.

De tot l'enrenou aixecat amb la divisió del Front National francès aquestes últimes setmanes, l'única satisfacció segura per als demòcrates ha estat l'intent d'enregistrar el nom del partit extremista, que va emprendre, a començament de desembre, una revista satírica, *Charlie Hebdo*.

La creació d'un nou partit amb les mateixes sigles i símbols, aquest passat cap de setmana, per Bruno Mégret (ex-número dos de Le Pen) no significa pas, com es podria pensar d'entrada, la renovació ni tampoc la fi de l'extrema dreta francesa. El Front National no és com la Falange o els carlistes espanyols i les seves agòniques divisions, sinó un partit molt implantat, que ha dividit amb èxit la dreta tradicional francesa, que en les pròximes eleccions europees apostava per arribar o superar el 20% dels vots, i que continua fent demagògia amb una certa eficàcia sobre els problemes reals que afecten els seus compatriotes: la desocupació, els conflictes intercomunitaris... Banderar-lo demana molt més que una querella interna que, en tot cas, resoldrà finalment la justícia, quan digui qui és realment el propietari de la legitimitat del partit. Pel que fa al nom, "Front National", que en realitat mai no ha estat de Le Pen, amb una mica de sort se'l podrien quedar els bromistes de *Charlie Hebdo*.

Depuració familiar. La querella entre Le Pen i Mégret no ha esclatat de forma imprevista, sinó que venia de lluny, segurament des del primer dia que

aquests dos homes, de caràcter i carreres tan oposats, es van conèixer a mitjan anys vuitanta.

Jean-Marie Le Pen, de setanta anys, és el fundador i l'ànima del Front National. N'és la figura inqüestionable, el millor trampolí de la formació i també el seu mur infranquejable. L'FN és Le Pen, tant en els bons com en els mals moments. Per això, com en els amors més possessius, no admet més pretendents –si més no, fins que ell no els triï–. L'ex-paracaidista i veterà de la guerra d'Algèria és un home fet a si mateix, orgullós i impulsiu, amb aires megalomaniacs que el poden portar als pitjors excessos, inclosa la depuració dels companys més pròxims (una de les seves filles viu amb un destacat megrestista).

Bruno Mégret, de quaranta-nou anys, era fins diumenge delegat general del Front, és a dir, la mà dreta de Le Pen dins el partit. A còpia de romandre en la foscor, de ser ignorat o menystingut de forma hipòcrita pels partits de dreta (que al mateix temps mai no han deixat de cobejar els seus votants), Le Pen va acabar, a començament de la dècada, comentent el que havia de ser el pitjor error polític de la seva vida, vist des del punt de vista actual: escollir aquest llicenciat de l'elitista École Nationale d'Administration (ENA) com una segona esposa, per donar a l'FN la imatge de serenitat que ell mateix no ha pogut ni ha volgut oferir mai.

I tanmateix, tots els especialistes francesos del Front National asseguren que Mégret és tan perillós o més que Le Pen, tant des del punt de vista ideològic com polític. És per això que una eventual victòria del segon en la lluita a mort pel control del Front National no significaria pas cap mena de reciclatge de l'extremisme frontista, sinó, en tot cas, la seva penetració definitiva en la vida política. Le Pen lluita per conservar l'essència del partit, Mégret per arribar al poder.

Mégret és l'encarnació del racisme fred i biològic, de l'habilitat política per imposar lenta-

ARXIU / EFE

Bruno Mégret era la mà dreta de Le Pen, que el va incorporar al partit per donar a l'FN una imatge de serenitat. Però tots els especialistes francesos del Front National asseguren que Mégret és tant o més perillós que Le Pen.

La pugna entre Mégret i Le Pen va esclatar quan el segon va decidir que la seva dona seria la candidata de l'FN a les europees.

ment els seus partidaris, de primer en les estructures del partit lepenista (40% del consell nacional de l'FN), i després als municipis i consells regionals on el Front ha pogut governar.

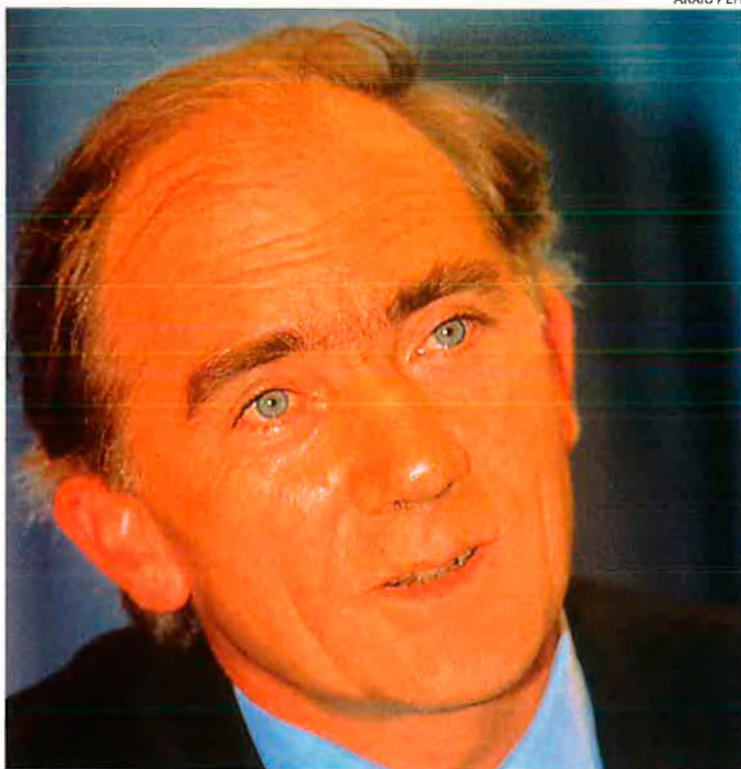
Aquesta va ser la tàctica de Mégret, de situar dues de les seves fitxes, la seva dona Catherine i Daniel Simonpieri, com a batlles de Vitrolas i Marinha (Oc-

itània) el 1996. Era un moment important, perquè l'FN acabava d'atènyer el poder a uns quants ajuntaments i calia sobretot no fer cap pas en fals davant una opinió pública ja prou hostil. Alhora, tot èxit polític i mediàtic passaria a ser, de retruc, una petita victòria del seu clan.

Segons els megretistes, Le Pen, que de seguida va sospitar dels moviments que es feien al seu voltant, va començar a preparar la primera humiliació al desè congrés del partit, a Estrasburg (1997). Durant tota la primavera d'aquest any les lluites internes pel control de les secretaries regionals van ser intenses, però en un partit que per damunt de tot se sap encalçat pels seus enemics exteriors les disputes van ser ofegades per la consigna del silenci. La mateixa actitud que probablement tindrà Mégret a l'interior del "seu" Front, si triomfa finalment el seu cop d'estat actual.

Però el congrés d'Estrasburg

Charles Millon ha presidit la regió de Roine-Alps durant vuit mesos gràcies a les descarades negociacions amb Bruno Gollnisch, destacat lepenista i conseller regional. Però tot s'ha acabat amb la usurpació del poder per la franja majoritària del partit a la zona, els megretistes.

ARXIU / EFE

només serveix perquè la gran majoria dels delegats del Front aprovin per aclaparadora majoria la presència de Mégret al costat de Le Pen. Els simpatitzants del Front estan contents; senten la sang de la dreta si es produeix una derrota davant els socialistes en les eleccions generals de maig, i no volen que cap disputa interna els barri el pas al poder. Mégret, amb les seves formes vagament tecnòcrates, encarna una mena de modernitat tipus "advocat amb clenxa a la dreta" que, sigui què sigui, en el fons, a l'electorat del partit, ja li està bé.

Una penyora. Però a Le Pen, més aviat li fa nosa aquest petit tinent de veu desagradable que s'estima més de no perdre la calma com fa ell de tant en tant. El fracàs de Mégret a les legislatives del 97, en què no va sortir escollit diputat, deixarà les espases momentàniament alçades. En les eleccions tothom del partit ha fet més o menys el ridícul, així que en la derrota més val fer les paus. De seguida vindran moments d'alegria, com els resultats de les regionals del març del 98. És el moment de la venjança tan esperada davant els enemics: a quatre regions, entre elles la de Roine-Alpes, l'empat entre esquerres i dretes deixa l'FN àrbitre de la situació.

L'enemic, òbviament, és la dreta menyspreadora, així que Mégret i Le Pen viuran els seus moments políticament més dolços exigint la penyora necessària a conservadors (RPR) i liberals (UDF): la participació, per primer cop des de la Segona Guerra Mundial, de l'extrema dreta en un govern regional.

Però el banquet se celebra en taules separades, perquè les regions en qüestió es troben dividides en lepenistes i megretistes per igual. La situació es resoldrà de forma kafkiana durant la crisi del mes de gener, amb les expulsions necessàries a cada lloc respectiu. Així, a Roine-Alpes, regió presidida durant vuit mesos pel conservador Charles Millon gràcies a les descarades negocia-

BANCAIXA

**Del 25 al 31
de gener**

AGENDA

29 Divendres

Jornada

"El levantamiento del velo en la realidad actual de las sociedades mercantiles".

En col·laboració amb l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de València.

Places limitades. Inscripció: dies 20, 21, 25, 26 i 27 de gener.

De 10 a 14 hores. A "la Tenda" de la Fundació Bancaixa.

Tel.: 96 387 58 62. Preu: 1.000 pessetes.

Sala d'Actes a les 9'30 hores.

Curs

Curs Bàsic de Voluntariat Social.

Divendres, de 17 a 20 hores. Dissabtes, de 10'30 a 13'30 hores.

Centre Valencià del Voluntariat. Fins al 12 de febrer.

Carrer Puercallente, 1. València. Tel.: 96 330 11 09.

Exposició

"Antoni Miró. Sobre el crèdit de la realitat. (Imatges i transfiguracions)".

Sala Damià Forment.

Fins al 28 de febrer.

CENTRE CULTURAL
Plaza de Totuan, 23. Tel. 96 387 58 64. València

www.bancaja.es

cions amb Bruno Gollnisch, destacat lepenista i conseller regional, tot s'ha acabat (en principi) amb la usurpació del poder per la franja majoritària... els megretistes.

La satisfacció de l'estiu del 98 durarà poc, perquè de seguida cau la bomba: la ineligibilitat temporal de Le Pen durant dos anys per causa d'una sentència judicial. La desmoralització torna a regnar a les files del partit, perquè als seus setanta anys i a les portes de les eleccions europees del 99 la ineligibilitat pot significar l'adéu polític de l'irascible dirigent.

Fidel a l'estil que el caracteritza, Le Pen torna a fer de les seves, i el 6 de juliol de 1998 confirma davant el comitè executiu del seu partit que ha decidit d'escollir la seva dona, Jany, com a substituta seva per a encapçalar la llista al Parlament Europeu. L'estupefacció regna entre els assistents a la reunió: Mégret demana respectuosament al seu cap que s'ho repensi (segons la versió dels seus partidaris). Dos dies després, Le Pen assenyala en una entrevista periòdica que s'ha assabentat de la candidatura de Bruno Mégret "a través de la premsa". La guerra ja és declarada.

Guillats professionals. A partir d'aquest incident, els enfrontaments verbals comencen a créixer en regularitat i intensitat. Certament, és Le Pen qui decideix de tirar sempre la cavalleria contra el seu subaltern. La lleialtat, falsa o vera, de Mégret ha acabat portant-lo a un carrer sense sortida. A començament de desembre, en una reunió prevista entre més coses per desitjar un bon Nadal als militants, Le Pen torna a perdre els nervis i decideix d'expulsar dos megretistes del partit. L'escàndol subsegüent, davant la mirada complaguda de la premsa, acaba amb insults i denúncies als tribunals.

En la confusió, la direcció sembla que fins i tot s'ha oblidat d'anar a renovar el registre del nom i el símbol del partit (que pertanyia en realitat a un grup de re-

PAIS

El fratricidi a Catalunya Nord

ARXIU / PERE CODONYAN

La federació departamental del Front National a la Catalunya Nord és una de les seixanta-cinc federacions que segueixen Bruno Mégret i que, per tant, es van adherir a la convocatòria d'un congrés extraordinari de la formació ultradretana que es va fer a la ciutat provençal de Marignane el cap de setmana passat. Aquesta incorporació a les files mégretistes no va ser immediata i va pro-

Servei d'ordre de Le Pen al Meeting 92. L'FN ha viscut una pugna especialment virulenta a Catalunya Nord.

vocar una certa sorpresa. En efecte, des que Jean-Louis de Noell va dimitir de la secretaria departamental al novembre del 1997, a conseqüència dels seus problemes judicials, la federació nord-catalana havia tornat a l'ortodòxia i semblava seguir la línia de Jean-Marie Le Pen, el fins ara líder carismàtic de l'extrema dreta francesa. Però després de rebre a Perpinyà Bruno Mégret en persona i diversos lloctinents de Le Pen, la secretària departamental i consellera regional Maryse Besse va decidir finalment canviar de camisa i donar suport als insurrectes. Va afirmar que aquesta era la voluntat de la majoria dels militants nord-catalans. Un argument que rebutgen en bloc els fidels de Jean-Marie Le Pen.

Encapçalats pel fins ara tresorer de la federació, Laurent Heiligenstein, que

revindica el càrrec de Besse, suspesa per les instàncies parisenques, els lepenistes van bloquejar els comptes bancaris de la federació i van fer tallar l'electricitat i el telèfon de la seu de l'FN a Perpinyà, que va quedar en mans dels que ells consideraven els "traïdors".

En aquest enfrontament fratricida en què cada camp vol acabar amb l'altre, no es pot fer cap pronòstic, però hom pot suposar que aquesta polèmica tindrà repercussions electorals a la Catalunya Nord que es podran mesurar en les pròximes eleccions europees sobretot si l'extrema dreta s'hi presenta dividida. Una divisió que podria significar un canvi important pel que fa a la relació de forces entre els partits de la dreta i de l'esquerra democràtica a la Catalunya Nord. **Pere Codonyan**

sistents contra els invasors alemanys durant la guerra). Una colla de guillats professionals (*Charlie Hebdo*) decideixen pel seu compte de tornar-lo als seus legítims propietaris.

Però el final d'aquesta crisi rocambolesca pot ser menys divertit que no sembla. Per ara, la justícia ha deixat que Mégret i companyia vagin utilitzant el nom del partit, la qual cosa augmenta encara més la confusió. Però, si fi-

nalment els jutges francesos decideixen d'intervenir en la lluita interna del Front, la divisió podria desembocar en una victòria, previsiblement de Mégret, que és al capdavant qui ha estat expulsat de forma il·legal. Al final, doncs, no solament tornaria a haver-hi un sol Front National, sinó que, a més a més, es trobaria investit d'una certa aureola democràtica.

Jordi Zamora (París)